

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **E. D.**
zastoupen JUDr. Radkem Bechyně, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. listopadu 2018, č. j. KUKHK-33468/DS/2018/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Náchod ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. KS6261/2018/DSH/VF, č. j. MUNAC56046/2018/DSH/VF, jímž zamítl písemné námitky žalobce proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče jako nedůvodné, a provedený

záznam bodů v registru řidičů dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Svou argumentaci rozdělil do dvou okruhů. V prvním z nich se zaměřil zejména na námitky týkající se nerespektování odvolacích důvodů žalovaným. Ten se dle jeho názoru nezabýval předloženými důkazními prostředky, jimiž byla rozhodnutí jiných odvolacích správních orgánů. Konkrétně se jednalo o rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. října 2014, č. j. MSK 126113/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3.
3. Žalobce však tato rozhodnutí považoval za přílehlavá. Má za to, že se vztahovala ke skutkově obdobným věcem, přičemž zmiňované správní orgány u jednotlivých rozhodnutí posuzovaly i dílčí podklady (rozhodnutí vydaná v blokových řízeních) z toho hlediska, zda mohou být způsobilým podkladem pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Konstatované závěry správních orgánů obsažené v citovaných rozhodnutích (o vadách pokutových bloků způsobujících jejich nezpůsobilost být řádnými podklady pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče) tak měl vzít v potaz i žalovaný. Žalobce rovněž vyjádřil přesvědčení, že by mezi krajskými úřady měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných a z hlediska právní jistoty považoval za nemyslitelné, aby tytéž správní orgány v jiné místní působnosti postupovaly a rozhodovaly způsobem odlišným. V závěru tohoto okruhu námitek poukázal na zásadu legitimního očekávání, dle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.
4. Druhým okruhem žalobních námitek brojil žalobce proti konkrétním podkladům pro záznam bodů, které označil za nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalobce zprvu upozornil na ta rozhodnutí v blokových řízeních (v žalobě identifikována číslem série a číslem bloku; nejednalo se však o rozhodnutí, která by se jej týkala), která nesplňují dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Žalobce je toho názoru, že by z rozhodnutí měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí žalovaný, je dle jeho názoru naprosto nesprávný. Doplnil, že: *„Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit, na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakéhokoli orgánu veřejné moci.“*
5. Na podporu těchto tvrzení poukázal na několik situací týkajících se protiprávních jednání přestupců (konkrétně překročení nejvyšší povolené rychlosti a porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem) a vymezil, jaké formulace popisu přestupkového jednání v rozhodnutí jsou v těchto vzorových případech

nedostatečné. Rovněž musí být z rozhodnutí naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít a údaje v rozhodnutí musí být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně.

6. Konečně se věnoval i vadám jednotlivých podkladů pro záznam bodů do registru řidičů v jeho případě. Žalobou napadal pokutové bloky ze dne 10. 5. 2018, 31. 3. 2017, 27. 2. 2015, 21. 10. 2014, 20. 11. 2013, 27. 6. 2013. Krajský soud podotýká, že vznesené námitky byly ke všem pokutovým blokům v zásadě totožné. Žalobce poukazoval na následující pochybení:

Nejprve konstatoval, že v kolonkách 1 až 4 pokutových bloků není přesně zajištěna osoba přestupce, kdy údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsány požadované údaje, jako například rodné číslo a datum narození. Rovněž ověření totožnosti není dostačující.

V kolonce 5 není přesně zajištěna doba spáchání přestupku, kdy údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny, jsou vlivem zápisu nečitelné, nejsou uvedeny kompletně, dále není jednoznačně stanovené místo spáchání přestupku; název obce zde není úplný, resp. je uveden v nesrozumitelné zkratce, což platí i pro název ulice, na které mělo k přestupkovým jednáním dojít. Z popisu přestupkových jednání dále podle žalobce nevyplývá jednoznačná skutková podstata, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, jež měla být porušena. Rovněž právní kvalifikace je podle žalobce zapsaná ve zkratkovitém zápisu, kdy není zjevné, o jakou konkrétní právní normu se v tomto případě jedná, resp. její konkrétní část, kdy ze zápisu sice vyplývá porušení § 18 zákona o silničním provozu, či § 6 a § 7 téhož zákona, ovšem již ne jakého bodu či písmena atd. U pokutového bloku ze dne 15. 5. 2013 má právní kvalifikace přestupku zcela absentovat.

V kolonce 6 je podle žalobce uvedena zkratkovitě právní kvalifikace přestupkového jednání, kterého se měl dopustit a vyplývá z ní pouze označení konkrétní právní normy, ovšem ostatní body atd. již nikoli, což žalobce považuje zejména u právní kvalifikace protiprávního jednání za vadu značnou, která znemožňuje přesné určení tohoto jednání a tedy i odpovědnost účastníka za něj. Zápis znemožňuje posouzení oprávněnosti uložené sankce a neposkytuje jednoznačný odkaz na právní kvalifikaci domnělého protiprávního jednání.

V případě pokutových bloků ze dne 10. 5. 2018 a 31. 3. 2017 nebylo uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti.

U všech pokutových bloků není dále přezkoumatelným způsobem uvedena výše uložené sankce (číslem i slovy) a není tak možné ověřit, zda spolu uvedené údaje korespondují.

V kolonkách 8-9 (či v případě pokutových bloků ze dne 10. 5. 2018 a 31. 3. 2017 v kolonkách 9-11) není jednoznačně zaznamenáno místo, kde bylo napadené rozhodnutí vydáno a vlivem zápisu zde není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně jejího podpisu. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí, ze kterého také není zřejmý podpis účastníka.

7. Žalobce je toho názoru, že citované pokutové bloky nejsou způsobilé být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Přestupky totiž nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny. Kromě toho upozornil krajský soud

opětovně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Zde je konstatováno, že pokutové bloky nelze posuzovat s rigidní přesností, přesto by však mělo být konkrétní jednání v bloku popsáno dostatečně určitě, že nebude zaměnitelné s jednáním jiným. Stane-li se tak s pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění. Žalobce uzavřel, že nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ shora citovaných pokutových bloků.

8. Z výše uvedených důvodů požadoval napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat jej k náhradě nákladů řízení.
9. Žalobce zároveň požádal o přiznání odkladného účinku žalobě. Krajský soud pouze doplňuje, že této žádosti bylo vyhověno usnesením ze dne 22. 1. 2019 č. j. 30A 158/2018-53, které nabylo právní moci dne 28. 1. 2019.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2019 shrnul dosavadní průběh řízení před správními orgány a to včetně specifikace všech přestupkových jednání. Plně odkázal na žalované rozhodnutí, v němž se, dle jeho názoru, věci podrobně zabýval. Má za to, že podklady pro záznam bodů, tj. oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, rozhodnutí o přestupku a kopie pokutových bloků splňují náležitosti pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, přičemž počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchaným přestupkům a rozhodnutí jsou pravomocná. Dospěl k závěru, že pokutové bloky obsahují všechny náležitosti a informace zde uvedené jsou doplněny v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu (viz jeho rozsudek č. j. 7 As 63/2016 – 47 ze dne 26. 5. 2016)
11. Má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání. Na základě výše uvedených skutečností navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ani žalovaný nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem, ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
13. Ze spisu správního orgánu prvního stupně sp. zn. KS6261/2018/DSH/VF (dále jen „správní spis“) krajský soud zjistil, že žalobce dne 22. 5. 2018 podal námitky proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Žádal o doplnění spisového materiálu o rozhodnutí, kterými měl být uznán vinným z přestupků. Správní orgán I. stupně vyžádal od příslušných orgánů podkladová rozhodnutí, na jejichž základě byly žalobci provedeny záznamy bodů (pokutové bloky) a rozhodnutím ze dne 31. 7. 2018

námítky žalobce proti záznamu bodů zamítl jako neodůvodněné, za současného potvrzení provedeného záznamu. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce blanketní odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zrekapituloval obsah sporných podkladových bloků a konstatoval, že všechny pokutové bloky jsou způsobitelnými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce). Ke kopiím sporných bloků se krajský soud vyjádří níže při vypořádání žalobních námitek.

14. Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42. *„Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť v tomto případě se jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským. (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).
15. Jestliže tedy žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným námitkám vyjádří krajský soud rovněž jen v obecné rovině. Toto stanovisko zaujal i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, který konstatoval, že: *„Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.) je jednoznačné ustanovení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby... . míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
16. V návaznosti na shora uvedené nezbyvá než konstatovat, že první žalobní námitka je zcela abstraktního charakteru. Žalobce ji nijak blíže nespecifikoval a nepoukázal na žádnou konkrétní souvislost s jeho osobou. Takto podaná námitka vůbec nereaguje na odpovídající skutkové okolnosti projednávané věci. Obecnost takto formulované žalobní námítky znemožňuje soudu, aby na ni konkrétněji reagoval. V podané žalobě bylo totiž pouze stroze uvedeno, že se odvolací orgán nezabýval předloženými důkazními prostředky, aniž by žalobce jasně vyjádřil spojitost těchto důkazních prostředků s jeho řízením. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že oním důkazním prostředkem

měla být rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. dubna 2014, č. j. MSK 49924/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. října 2014, č. j. MSK 126113/2014, rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 12. listopadu 2014, č. j. MSK 121761/2014, a rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3 (připojená rovněž k žalobě). Je třeba znovu podotknout, že uvedená rozhodnutí se nijak konkrétně osoby žalobce netýkají. Nemají žádnou přímou skutkovou spojitost s věcí, o níž je jednáno. Žalobce krajskému soudu poskytl k úvaze pouze příkladná rozhodnutí správních orgánů, a to bez jakéhokoliv bez dalšího komentáře. V tomto případě by ale bylo záhodno uvést, v čem přesně spatřuje souvislost a provázanost s danou věcí. Krajský soud podotýká, že je to právě individualizace a jasná specifikace námitek ze strany žalobce, která vede správní orgány, a posléze rovněž správní soudy, k povinnosti na konkrétní námitky a výhrady jasně a konkrétně reagovat.

17. Další žalobní námitka se týkala přezkumu konkrétních pokutových bloků žalobce. Krajský soud podotýká, že stěžejní je pro dané řízení otázka přezkumu záznamu v registru řidičů v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu, zvláště pak rozsah tohoto přezkumu. Podle tohoto ustanovení, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky oprávněné, nejpozději do 10 pracovních dnů ode dne, kdy mu byly námitky doručeny, provede opravu záznamu o dosaženém počtu stanovených bodů v registru řidičů a neprodleně písemně vyrozumí o provedené opravě záznamu řidiče. Shledá-li naopak příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
18. V tomto směru lze taktéž poukázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Konkrétně v rozsudku ze dne 6. srpna 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, stanovil rozsah řízení o námitkách následujícím způsobem: *„Správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je. Jedná se zde o důsledek zásady presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci. Je tedy zřejmé, že ověření existence podkladů pro záznam v rámci rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů do registru řidičů je užší a než případné přezkumné řízení ohledně jednotlivých podkladových rozhodnutí pro provedení záznamu bodů, jak správně uvádí stěžovatel.“*
19. V řízení o námitkách tedy správní orgán posuzuje, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda záznam byl proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá bodovému hodnocení přestupkového jednání.

Tomu pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. V důsledku toho tedy ověří, zda oznámení, které bylo podkladem pro záznam bodů v registru řidičů, plně odpovídá skutečností uvedeným v rozhodnutí nebo v dokladu o blokové pokutě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 76/2010-59).

20. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu dále zastává názor (srov. např. rozsudek ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20), že blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ustanovení § 84 a § 85. Tomu odpovídá i závěr obsažený v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 776/2000, podle kterého *„rozhodnutí vydané v blokovém řízení (pokuta uložená v blokovém řízení) musí, aby se jednalo o vykonatelné správní rozhodnutí (rozhodnutí orgánu státní správy nebo samosprávy), obsahovat náležitosti, které jsou uvedeny v ustanovení § 85 odst. 4 věť druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (ve znění pozdějších předpisů), a další údaje, jak vyplývají z použití bloku k ukládání pokut, vydaného podle ustanovení § 85 odst. 1 tohoto zákona. Nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, musí rozhodnutí v blokovém řízení (blok na pokutu na místě nezaplacenou) obsahovat též poučení o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty (§ 85 odst. 3 tohoto zákona).“*
21. Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku č. j. 7 As 94/2012-20, *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost.“*
22. K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku ze dne 16. 5. 2013. č. j. 4 As 8/2013-27, v němž mimo jiné uvedl, že *„je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a*

pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postížen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.”

23. Nutno připomenout, že řízení o námitkách proti záznamu bodového hodnocení v registru řidičů nepředstavuje opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku, jedno zda rozhodnutí ve správním řízení nebo v řízení blokovém, ani takový opravný prostředek nenahrazuje. K tomu lze odkázat na závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 5. 2011, č. j. 2 As 19/2011-87, z něhož lze dovodit, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.
24. Žalobce v nyní projednávané věci namítal, že přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny a že tedy není patrné komu, kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení a zároveň tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Krajský soud však poznamenává, že sám žalobce v otázce této problematiky odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, jenž svým obsahem pokračuje ve výše uvedeném názorovém proudu Nejvyššího správního soudu, týkajícím se této otázky. S poukazem na svoji dřívější judikaturu například výslovně pod bodem [22] uvedl, že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění.“* Žalobce se proto mylí, pokud z citovaného rozsudku dovozuje nepřipustnost strohých a zkratkovitých formulací.
25. V dané věci posuzoval krajský soud s ohledem na obsah žaloby zákonnost a správnost postupu správních orgánů při posuzování podkladů pro záznam bodů u žalobce do registru řidičů celkem v šesti případech přestupků spáchaných a projednaných v blokovém řízení ve dnech 10. 5. 2018, 31. 3. 2017, 27. 2. 2015, 21. 10. 2014, 20. 11. 2013 a 27. 6. 2013.
26. Krajský soud ověřil, že na všech citovaných pokutových blocích je vyplněno jméno a příjmení přestupce (tj. žalobce), jeho rodné číslo nebo číslo jeho občanského průkazu a adresa místa pobytu. Zároveň je na všech pokutových blocích jeho podpis (což ostatně ani nerozporoval) s tím, že souhlasí s projednáním přestupku v blokovém řízení. Každý pokutový blok je opatřen otiskem razítka Policie České republiky nebo příslušné obecní policie. Krajský soud tak nemůže přisvědčit námitce žalobce, že v kolonkách 1 až 4 není přesně zjištěna osoba přestupce, ani tomu, že údaje jsou částečně nečitelné a nejsou zde přesně vypsány požadované údaje jako například rodné číslo a datum narození. Krajský soud po pečlivém prostudování zmíněných údajů nemá o jejich znění pochybnosti a má za to, že pokutové bloky zcela jasně označují nacionále žalobce.

27. Ten dále vytýkal nedostatky v kolonce č. 5, jelikož měl za to, že u všech pokutových bloků není přesně zjištěna doba spáchání přestupku. Ani tato námitka se nezakládá na pravdě. Krajský soud z pokutových bloků zřetelně vyčetl, že přestupek ze dne 10. 5. 2018 se stal ve 14:50 hod., ze dne 31. 3. 2017 ve 14:12 hod., ze dne 27. 2. 2015 ve 12:06 hod., ze dne 21. 10. 2014 v 10:45 hod., ze dne 20. 11. 2013 v 8:27 hod. a ze dne 27. 6. 2013 ve 13:19 hod. Všechny tyto údaje jsou zřetelně uvedeny na dílčích pokutových blocích. Tato námitka nemůže obstát.
28. Krajský soud dále předesílá, že z obsahu pokutových bloků, konkrétně z popisu místa, kde mělo dojít ke spáchání předmětných přestupků, mu nevznikla nejmenší pochybnost v tom směru, v jakém místě mělo dojít k předmětnému spáchání přestupků. Již ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu v žádném případě neplyne, že by při popisu místa spáchání přestupku bylo nutné na pokutovém bloku vypisovat např. číslo popisné domu nebo jiné stavby v ulici (nebo v obci, pokud ta na ulice členěna není), u něhož (nebo poblíž něhož) mělo k přestupkovému jednání dojít; stejně jako není nutné vypisovat, kterým směrem přestupce jel či kilometrové místo komunikace. Uvedení takových doplňujících údajů v pokutovém bloku může být jistě za určitých okolností účelné, nelze je však mít za povinné. Takové požadavky považuje krajský soud za naprosto přepjaté a nedůvodné, zcela se míjející se smyslem blokového řízení, kterým je rychlé vyřízení přestupku na místě za situace, pokud přestupce spáchání přestupku uznává a s vyřízením věci formou blokového řízení souhlasí. Dlužno dodat, že všechny pokutové bloky, proti kterým žalobce brojí, obsahují název obce, v níž ke spáchání přestupku došlo, a ty, v nichž se nachází více pozemních komunikací, obsahují jejich další bližší specifikaci. Krajský soud podotýká, že určité pokutové bloky místo spáchání přestupků vymezily navzdory benevolentnějším závěrům Nejvyššího správního soudu, týkajících se dané problematiky, velice pečlivě - pokutový blok ze dne 31. 3. 2017 například včetně č. p. domu v konkrétní ulici nebo u pokutového bloku ze dne 27. 2. 2015 i přesná specifikace „restaurace U Habru“, pokutový blok ze dne 21. 10. 2014 pak obsahuje přesnou kilometráž komunikace, kde byl předmětný přestupek spáchán. Krajský soud má tak za to, že místa spáchání přestupků byla ve všech případech specifikována pečlivě. Lze navíc očekávat, že pokud by na pokutovém bloku byly ze strany policistů či strážníků uvedeny chybné nebo neurčité údaje ohledně místa spáchání přestupku, přestupce by takový pokutový blok neměl v rámci důvodně předpokládaného střezení si svých práv podepisovat. Pokud tak učiní, dává tím nepochybně najevo souhlas s jeho obsahem, tedy i s tím, že obsah pokutového bloku je pro něj srozumitelným.
29. Dále nadepsaný soud konstatuje, že neobstojí námitka týkající se nedostatečné právní kvalifikace přestupků. Žalobce pouze ve zcela obecné rovině namítal, že z popisu přestupkových jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem. Ani tuto námitku nelze shledat za důvodnou. S ohledem na shora citované právní závěry plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu považuje krajský soud právní kvalifikaci všech žalobcem spáchaných přestupků za naprosto jasnou a dostačující.
30. Je nepochybné, že žalobce dne 31. 3. 2017, 20. 11. 2013 a 27. 6. 2013 spáchal přestupek vymezený v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu (tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h). Lze přitom vycházet nejen z odkazu na znění citovaného ustanovení (které je uvedeno na všech třech pokutových blocích), ale všechny tři pokutové bloky zároveň

obsahují i další specifikaci předmětných přestupků, a to: „*rychlost v obci 50/68/65 km/h*, § 18/4 z.č. 361/2000 Sb., § 5/1 a) z.č. 361/2000 Sb.“ „*rychlost v obci (50)/66/63 km/h por. § 18/4 z. č. 361/2000 Sb.*“ a „*rychlost 90/116/112 §18/3 zák. č. 361/2000 Sb.*“, jež ve spojení se shora uvedeným činí situaci naprosto nespornou. Pokutový blok ze dne 31. 3. 2017 kromě výše uvedeného zcela zřetelně vymezuje i to, že žalobce užil k jízdě vozidlo, které nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem - technická kontrola 1/2017. Následně je zcela nesporné, že dne 27. 2. 2015 spáchal přestupek vymezený v § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu (tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 20 km/h nebo mimo obec o více než 30 km/h). I v tomto případě lze vycházet z obsahu předmětného pokutového bloku a údajů v něm uvedených: „§ 18/4 z. č. 361/2000 Sb. *překročení rychlosti v obci – naměřená 50/74/71*“. Dále je žalobci pokutovým blokem datovaným dne 10. 5. 2018 kladeno za vinu, že spáchal přestupek vymezený pod písmenem k) § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu. I zde je odkaz na předmětné ustanovení zákona o silničním provozu doplněno popisem skutku, a to následujícím: „*za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem - §6/1 a) z. č. 361/2000 Sb.*“ Je tak zcela jasné, že řidič motorového vozidla v takovém případě porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Dne 21. 10. 2014 pak žalobce spáchal přestupek dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, jelikož za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, přičemž z pokutového bloku se podává: „§ 7/1 c) z. č. 361/2000 Sb. *držel hovorové zařízení (mobilní telefon)*.“ Pokuta byla v tomto případě udělena dle ustanovení § 125c odst. 1f bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích (jak rovněž vyplývá z předmětného pokutového bloku). Lze uzavřít, že informace o předmětných přestupcích tak, jak jsou popsány ve všech pokutových blocích, nevyvolávají pochybnosti o právní kvalifikaci jednání, za které byly žalobci pokutové bloky vydány. Krajský soud na závěr podotýká, že není nutné trvat vždy na formulaci právní kvalifikace „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“, jak požadoval žalobce. Je třeba trvat na tom, aby bylo každému po přečtení údajů na pokutovém bloku na první pohled zřejmé, jakého jednání se pokutovaný řidič dopustil a na základě jakého ustanovení zákona o silničním provozu je v takovém případě pokutován. Všechny údaje napsané na pokutových blocích zcela jasně určují, o jaké jednání žalobce šlo a jakou sankci za toho jednání obdržel. Tato námitka není důvodná.

31. Žalobce následně brojil proti tomu, že v případě pokutových bloků ze dne 10. 5. 2018 a 31. 3. 2017 nebylo přezkoumatelným způsobem pod bodem 7. uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti. I v tomto žalobním bodu nelze dát žalobci za pravdu. Na pokutovém bloku ze dne 10. 5. 2018 je tento údaj vyznačen pod bodem 7 zcela zřetelně. Co se týče údajů na pokutovém bloku ze dne 31. 3. 2017, krajský soud upozorňuje, že ten pod bodem 7 uvádí zcela odlišné informace, než otázku zavinění přestupku, jak podotkl žalobce. Pod bodem 7 je toliko vymezena výše sankce za předmětný přestupek. Této námitce se krajský soud bude věnovat dále v odůvodnění tohoto rozsudku, proto odkazuje na své závěry týkající se této problematiky (viz níže).
32. Krajský soud rovněž konstatuje, že není pravdou tvrzení žalobce, že na pokutových blocích nebyla přezkoumatelným způsobem uvedena výše uložené sankce. Tato námitka je zcela irrelevantní už jen proto, že čtyři ze šesti pokutových bloků byly žalobcem zaplacený, tedy on si musel být s naprostou jistotou vědom, jaká je výše sankce

vyplývající z obsahu každého jednotlivého pokutového bloku. Krajský soud navíc dodává, že u pokutových bloků, které nebyly žalobcem zaplacený (ze dne 27. 2. 2015 a 21. 10. 2014), je, stejně jako v případě ostatních pokutových bloků, uvedena částka sankce číselně i slovem a oba tyto údaje jsou v naprostém souladu. Námitka není důvodná.

33. Poslední pochybení spatřoval žalobce v tom, že není jednoznačně zaznamenáno místo, kde byly napadené pokutové bloky vydány a vlivem zápisu zde není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně jejího podpisu. Rovněž data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem byla uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí, ze kterého také není zřejmý podpis účastníka. K této námitce by krajský soud nejprve odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 10. 2011, sp. zn. IV. ÚS 2190/11, v němž Ústavní soud vyslovil, že: *„Pokud jde o náležitosti rozhodnutí vydaného v blokovém řízení, není dle názoru Ústavního soudu z hlediska dodržení práva na spravedlivý proces zcela nezbytné, aby byly uvedeny veškeré údaje předtištěné na pokutovém bloku (pokud nejde současně o náležitost v zákoně výslovně uvedenou), nýbrž je třeba absenci každého takového údaje proporčně poměřovat ve vztahu k účelu, který má plnit, a zabývat se otázkou, jak se chybějící údaj promítl do práv adresáta takového rozhodnutí. Zde je také třeba mít na zřeteli specifický charakter blokového řízení, jehož zahájení je fakticky v dispozici osoby obviněné ze spáchání přestupku, neboť přestupek je možno tímto způsobem projednat pouze tehdy, považuje-li jej obviněný za spolehlivě zjištěný a nehodlá-li o něm vést další řízení, v němž by byly posuzovány skutkové a právní otázky, a současně souhlasí s uloženou sankcí, což stvrzuje svým podpisem. V opačném případě může obviněný využít svého práva a trvat na projednání přestupku ve správním řízení. V nyní posuzovaném případě stěžovatel s projednáním věci v blokovém řízení souhlasil, ztotožnil se s právní kvalifikací svého jednání i s výší pokuty, která mu byla udělena, což jeho pozici ve vztahu k možnému porušení jeho ústavně zaručených práv do jisté míry oslabuje. Smyslem části pokutového bloku, v níž je předtištěn údaj „jméno, příjmení, funkce“, je identifikovat osobu, která pokutu udělila. To je z hlediska ochrany práv obviněného významné především potud, že je na základě této informace možno zpětně ověřit, zda se jednalo o sobu k takovému úkonu oprávněnou, či případně řešit stížnosti obviněného vůči postupu policejního orgánu. Pro realizaci takto vymezeného účelu, tzn. pro jednoznačnou identifikaci osoby udělující pokutu, její podpis dostahuje, neboť již tato informace umožňuje v případě potřeby příslušnou osobu ztotožnit.“* Krajský soud doplňuje, že přestože se citovaný nálezk Ústavního soudu vztahuje k předchozí právní úpravě (účinné do 30. 6. 2017), ob stojí dle jeho názoru i za účinnosti nové právní úpravy, neboť její smysl a účel spočívající v nutnosti identifikovat oprávněnou úřední osobu zůstává stále stejný. Z výše uvedených důvodů považuje krajský soud také výše uvedené námitky za nedůvodné. Nejen, že je na všech pokutových blocích uvedeno místo, kde byly sepsány, podpis oprávněné úřední osoby, datum vyhotovení pokutového bloku, ale veškeré údaje jsou stvrzeny čitelným podpisem žalobce, který je na všech pokutových blocích stejný, tedy nelze pochybovat o jeho věrohodnosti. Ostatně to, že se nejedná o podpis žalobce, nebylo předmětem vznesených námitek. Žalobce namítal toliko nečitelnost některých údajů, ty však čitelné jsou a navíc obsahují všechny zákonné náležitosti. Tato námitka není důvodná.

34. S nedůvodností většiny dalších žalobcových výtek vůči náležitostem pokutových bloků (vznesených v závěru podané žaloby) se krajský soud již vypořádal výše.

35. Krajský soud proto uzavírá, že všechny shora popsané specifikace přestupkových jednání splňují požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech na jednotlivých pokutových blocích uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se žalobce jako přestupce dopustil, a kdy a kde se tak stalo. Zákonem požadované údaje jsou na jednotlivých rozhodnutích (pokutových blocích) identifikovány dostatečně a znemožňují, aby nastaly jakékoli pochybnosti o tom kdy, kde, jakou osobou a jaký přestupek byl spáchán. Krajský soud proto dospěl k závěru, že žalobci se nepodařilo relevantně zpochybnit způsoblost jednotlivých rozhodnutí o přestupku (pokutových blocích) jako podkladů pro záznam bodů do registru řidičů.
36. S ohledem na shora uvedené musel krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

37. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 1. července 2020

JUDr. Jan Rutsh v. r.
předseda senátu